

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ, ΑΙΔΟΥΠΟΛΕΩΣ & ΠΟΛΥΚΑΣΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Προχειροτονητήριες εισαγωγικές υποδείξεις σέ νέο Κληρικό

Σήμερα στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Γουμένισσας ἦλθα μέ ανάμεικτα συναισθήματα χαρᾶς καί συγκίνησης γιά νά ἐπιτελέσω —μαζί μέ τήν ἀναίμακτη Μυσταγωγία, τήν θεία Εὐχαριστία— καί τό μυστήριο τῆς εἰς διάκονον χειροτονίας τοῦ ἐξ Αἰγίου προερχομένου ἀγαπητοῦ μου Φωτίου.

Ἐνορῶ στό μυστήριο αὐτό τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, πού διακυβερνᾷ τόν σύμπαντα κόσμον καί διακυβρίζει τήν ζωή ἑνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, νά σέ χειραγωγεῖ ἀσφαλῶς καί αἰσίως μεταποιῶντας τήν κλίση σου σέ κλήση οὐράνια καί θεία. Τά συναισθήματά μου ἔγιναν ἀντιληπτά ἀπό τούς πατέρες καί τούς ἀδελφούς τῶν ἀδελφοτήτων τῆς Παναγίας καί τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ.

Τούς ἐξήγησα ὅτι ὁ πρός χειροτονίαν προσερχόμενος διαθέτει πολλά προσόντα καί ἔχει μαθητεύσει παρά τούς πόδας ἀξιομνημονεύτων λειτουργῶν, ὑποδειγμάτων λειτουργικῶν καί ποιμαντικῶν γιά τούς κληρικούς τῆς ἀπαραίτητης ἐπιστημοσύνης. Εἶναι ἀξιοσημεῖο τό γεγονός ὅτι, ἂν καί δέν μαθήτευσε κοντά μας, ἐντούτοις ἐμφορεῖται ἀπό ὅμοια μέ μᾶς φρονήματα. Τόνισα χαρακτηριστικά ὅτι “ἄλλοι κεκοπιάκασιν, ἡμεῖς καί εἰς τόν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθαμεν” (πρβ. Ἰωάν. δ', 38). “Ἐτοιμο σέ παρέλαβα καί πιστεύω καί εὐχομαι νά ἀναδειχθεῖς ἄξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητέ μου ὑποδιάκονε Φώτιε προσάγεσαι σήμερα στό ναό τοῦ Κυρίου μέ μιάν ξεχωριστή ἅγια κλήση, μέ συμπροσευχόμενη τήν σύζυγό σου Ἀθηνᾶ μαζί μέ τήν θυγατέρα σας Θεοδώρα.

Εἰς τιμὴν καί δόξαν καί λατρείαν καί ὁμολογίαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ μας, σέ μιᾷ προβεβλημένη διακονικῇ θέσῃ γιά τό λαό τοῦ Θεοῦ, γιά νά προσλάβετε ποιμαντικά τήν ἐκκλησιαστική ὑπαρκτικότητα “ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ”. Ζύμη ἐνθέου οἰκογενειακῆς ζωῆς, ζωογονημένη μέ τήν χαρισματική ζωντάνια τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, γιά τό φύραμα τοῦ κόσμου τῆς ἐνταῦθα τοπικῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεγάλης οἰκογένειας.

Αὐτό στά μάτια μας φαίνεται ὅτι συντελεῖται σήμερα, δηλαδή ἀπό σήμερα καί στήν προοπτική τῆς ἱστορίας καί τῆς ἐσχατολογίας. Τήν ἐνέργεια τῆς ἱερωσύνης τήν ἀνέλαβε ἐν χρόνῳ μέ τήν ἐνανθρώπησή Του καί τήν προσφέρει ὡς χάρισμα μέ τήν Πεντηκοστή ὁ Σωτῆρας μας Κύριος, ὁ Ἀρχιερεὺς κατὰ τήν τάξιν Μελχισεδέκ· ἡ ἀφετηρία καί τό πλήρωμα τῆς ἱερωσύνης μας, ὁ ἐνεργῶν καί τό ἐνεργοῦμενον τῆς ἱερωσύνης μας, ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος καί προσδεχόμενος καί διαδιδόμενος, ἡ Κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅμως, αὐτό τό χάρισμα τῆς ἱερωσύνης πού θά τό ἀναδεχθεῖς σήμερα, ἀγαπητέ μου Φώτιε, προσφέρεται μέν ἐν χρόνῳ ἀπό τόν Χριστό διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐνεργεῖται μέν ἐν χρόνῳ μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά... Ἀλλά ξεκινᾷ μέσα στήν ἄκτιστη προαιώνια πρόνοια τοῦ Χριστοῦ μας γιά τήν Ἐκκλησία Του.

Εἶναι ἓνα πολύ μεγάλο καί πολύ ὑψηλό καί ἄφθαρτο καί ἄχραντο δῶρο πού ὁ Χριστός τό σφράγισε προαιώνια. Τό σφράγισε προαιώνια ὡς προαιώνιος Υἱός τοῦ Πατρός, τό σφράγισε διαιώνια ὡς ἐνανθρωπήσας Σωτήρας καί Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τό σφραγίζει σήμερα μέ τήν τελετουργία τῆς ἀρχιερατικῆς χειροτονίας σου τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς διάκονον καί σέ λίγες μέρες εἰς πρεσβύτερον.

Τί θά πεῖ Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ;

Εἶναι αὐτό τό Πνευματικό χάρισμα/δῶρημα πού τό θεολογεῖ τόσο ξεκάθαρα ἓνας μέγας θεόπτης καί θεοφόρος καί θεολόγος ἀρχιερεὺς, ἅγιος μιμητὴς τοῦ “Ἀρχιερέως εἰς τὸν αἰῶνα” (τοῦ Χριστοῦ μας), ὁ σήμερα ἐορταζόμενος ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος:

«Σέ ποιόν προσφέρθηκε αὐτό τό αἷμα πού χύθηκε γιά μᾶς, καί γιατί προσφέρθηκε; ἐννοῶ τό αἷμα τοῦ μεγάλου καί δοξασμένου Θεοῦ, τοῦ Ἀρχιερέως καί Θύματος... Εἶναι φανερό ὅτι δέν δέχεται αὐτὴν τὴν θυσία ὁ Πατέρας, διότι δέν τὴν θέλησε οὔτε τὴ ζήτησε, ἀλλὰ (αὐτὴ ἡ θυσία προσφέρθηκε) γιατί ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νά ἁγιασθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Θεοῦ (τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ), γιὰ νά μπορέσει ἔτσι νά μᾶς κάνει οἰκείους Του, νά νικήσει τὸν τύραννο, καί νά μᾶς ἐπαναφέρει (ὁ Θεός Πατέρας) πρὸς τὸν ἑαυτοῦ διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Υἱοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιτελεῖ (οἰκονομεῖ) ὅλο αὐτό τό ἔργο πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρός, στὸν Ὅποιον (Πατέρα) Αὐτός (ὁ Υἱός) παραχωρεῖ τὰ πάντα» (ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος εἰς τό Πάσχα).

Ἡ ἱερωσύνη εἶναι ἡ προσαγωγή τοῦ ἀνθρώπου στό Θεό Πατέρα διὰ τῆς σταυρώσεως τοῦ Θεανθρώπου. Μᾶς ἀνέβασε στὴν υἱοθεσία, πολύ πιὸ ψηλά ἀπὸ ὅσο ὅταν μᾶς ἔπλασε, καί τέτοιους μᾶς ἀνέβασε πρὸς τὸν Πατέρα ὁ Υἱός μέ τὴν σταύρωσή Του. Τὴν διάρκεια αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ δώρου τῆς θείας υἱοθεσίας τὴν διακονεῖ καί τὴν ὑπηρετεῖ ἡ Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερωσύνη ὑπηρετεῖ τὴν ἐλευθερία τῆς ἐπιλογῆς μας νά ἀναγόμεθα στὴν υἱοθεσία πρὸς τὸν Πατέρα διὰ τοῦ Υἱοῦ, μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Υἱοῦ, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐμεῖς μέλη καί Ἐκεῖνος κεφαλὴ.

Ἰδοὺ τό μεγαλεῖο τῆς ἀπαρχῆς τοῦ χαρίσματος πού σέ σφράγισε ὁ Χριστός νά ἀναλάβεις, ἀγαπητέ μας ὑποδιάκονε Φώτιε.

Ἀπὸ τό Αἶγιο ἐσύ, ἀπὸ τὴ Βόρειο Ἑλλάδα ἡ σύζυγός σου Ἀθηνᾶ (θυγατέρα μιᾶς πολύτεκνης οἰκογένειας μέ ἑνδεκα εὐλογημένα τέκνα!), τοῦ Χριστοῦ μας δῶρο ἡ Θεοδώρα σας καί ὅσα παιδιά σᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός νά φέρετε στὸν κόσμον. Τὰ παιδιά ἀποτελοῦν ὄχι μόνον κόσμημα-στολίδι τοῦ κόσμου, ὑπακοή ἀγάπης στό Θεό πού μᾶς ἔφτιαξε ζωντανούς καί ζωογόνους, ἀλλὰ καί ἐλπιδοφόρο ἀπόκριση δική σας ἀπέναντι στό ἀπελπιστικό στέγνωμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί ἐθνικῆς μας ζωτικότητος.

Παιδί τῆς Ἐκκλησίας, Φώτιε, ἐκεῖ στό Αἶγιο, ἀπέδειξες τὴν “υἱότητα” καί τὴν γνησιότητα τῆς χριστιανικῆς καταγωγῆς σου, μέ τό νά γίνεσαι καί νά παραμένεις καί νά προτιμᾶς τὴν πιὸ σπουδαία “ταυτότητα”. Αὕτὴ εἶναι ὁ

“ἐκκλησιασμός”, ἡ “χριστοποίηση”, ἡ “υἱοθεσία τοῦ Πατρός” μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία τοῦ Υἱοῦ, χάρις στὴν ἐνεργὸ ὑποδοχὴ τοῦ Πνεύματος. Ἀλιεύθηκες ἀπὸ τὸν Μεγάλον Πατέρα μὲ τὸ ἀγκίστρι τῆς χάριτός Του. Σφραγίστηκες νὰ γίνεις παιδί τῆς θαυματουργοῦ Παναγίας τῆς Τρυπητῆς, τῆς Μεγαλοσπηλαιώτισσας, τῆς Ἀγιολαυριώτισσας, μέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκογένειας τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν καὶ τῶν ἐκεῖ ἐνοριακῶν Ἀγίων.

Ὁ Χριστὸς ἔδειξε πολλὰ σημάδια τῆς θεανδρικῆς Του πρόνοιαι γιὰ τὴν πορεία σου. Ἡ βιοτὴ σου μοιάζει μὲ ἐπάλληλα ἀγωνιστικὲς καὶ δημιουργικὲς σελίδες ἐλπίδος, σὲ χρόνια τόσο στεγνά ἀπὸ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα. Καί ὅμως· στοὺς βηματισμούς σου ἀπὸ παιδὸς καὶ μέχρι σήμερα εἶχες τὸν Ἰησοῦν συμπορευόμενό σου.

Ἀπὸ τὸν παπα-Χαράλαμπο Καρακάση τοῦ Αἰγίου ἔμαθες τὰ πρῶτα καὶ θεμελιώδη γράμματα τῆς εὐσεβείας. Δίπλα στὸν παπα-Γεώργιο τὸν Σαρδελιάνο τῆς Κερπινῆς, τὸν ἄπαυστα προσευχητικὸ καὶ καθημερινὰ λειτουργικὸ (ἐναν ἀπὸ τοὺς νεότερους μιμητὲς τοῦ ἀγίου Νικολάου Πλανᾶ), διδάχθηκες τὴν ἐφαρμοσμένη ἱερατικὴ καὶ ἐφημεριακὴ καὶ ποιμαντικὴ τελειότητα τοῦ “ἐξ ὅλης σου τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας, ἐξ ὅλης σου τῆς ἰσχύος καὶ ἐξ ὅλης σου τῆς διανοίας” καὶ ἐκεῖνο “τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν”.

Σάν φοιτητῆς, σπούδασες τὴν καθημερινὴ λειτουργικὴ ποιμαντικὴ τῶν κληρικῶν ψάλλων τίς καθημερινὲς στὸν Πολιοῦχο τῆς συμπρωτεύουσας. Σάν στρατιώτης (ὕπηρετώντας καὶ στίς ἀμφίβιες δυνάμεις καταδρομῶν), στοιχήθηκες φιλότιμα δίπλα στοὺς πολυσύνετους ἱερεῖς τοῦ τρανοῦ Ἀρχαγγελικοῦ Προσκυνήματος Ταξιάρχῃ τοῦ Μανταμάδου. Καὶ ἀπολυθεῖς συνέχισες νὰ προσφέρεις στό Θεό, δωροφορῶν κάθε Κυριακὴ καὶ τίς μεγάλες ἐορτὲς τὰ εἰλημμένα ἐφόδια τῆς λατρευτικῆς διάθεσης καὶ τῆς ὑμνολόγου κατάρτισης.

Αὐτὴ ἦταν ἡ σπουδὴ σου ἢ κατὰ Θεόν, πού δέν τὴν σταμάτησες ποτέ. Αὐτὰ ὑπῆρξαν τὰ καλύτερα ἐφόδια καὶ ἡ ἀρτίωση τοῦ πνευματικοῦ ἐξοπλισμοῦ σου, ὡσάν κολυμβήθρα τῆς ἐπιστημονικῆς σου καταρτίσεως στὴ Γεωπονικὴ καὶ στὴ Θεολογικὴ καὶ στὰ ἄλλα παράλληλα ἐφόδια τῶν γνώσεών σου. Κοπιῶν καὶ ἐργαζόμενος σάν ἀπλὸς ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος ὅλη τὴν ἐβδομάδα, κάθε Κυριακὴ ἐπαναπαύσουν στὴν ὀλοκάρδια ὑμνητικὴ λατρεία τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Αὐτό πού ἔζησες μπορεῖς νὰ τό εὐχῇς καὶ νὰ τό ἐπιμελεῖσαι καὶ νὰ τό ἐμπνέεις στό κοινωνικὸ σῶμα στό ὁποῖο θά ἐπιστρατευθεῖς ὡς λειτουργὸς τῆς θείας εὐχαριστίας καὶ ὑπρέτης τῆς ποιμαντικῆς μέριμνας.

Ἀπὸ σήμερα ξεκινοῦν τὰ περισπούδαστα καὶ γι’ αὐτό δύσκολα. Δύσκολα, πού ὁ Χριστὸς μας τὰ καθιστᾷ εὐκόλα, κατορθωτά. Γι’ αὐτό καὶ χαριτώνεσαι βαθμιδωτὰ διὰ τῆς χειροτονίας μὲ τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ μας, βοηθός μου στὴν ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ σήμερα τιμώμενος ἅγιος Γρηγόριος, ὁ φερώνυμος Θεολόγος, προερχόταν ἀπὸ ἀγίους γονεῖς· τόσο ἀγίους, ὥστε νὰ ἐμπνέουν τὴν ἀγιότητα στὰ παιδιά

τους... τόσο αγίους, ώστε νά ζεῖ ὅλη αὐτή ἡ οἰκογένεια ἀπό τήν γῆ τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τήν Ἐκκλησία ὡς μυστήριον τῆς αἰσθητῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς... τόσο αγίους, ώστε νά ζοῦν τήν θεία λειτουργία, νά ζοῦν τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα στή θεία λειτουργία, νά μεταδίδουν αὐτήν τῇ λαχτάρᾳ τοῦ Θεοῦ στοὺς πάντες... τόσο αγίους, ώστε νά ζωογονοῦν καί νά ἀναζωογονοῦν ἱστορικά τήν πνευματικότητα τῆς Ἐκκλησίας (δηλαδή τήν πρακτικότητα καί τήν πιστότητα τῆς ἀγιότητος τῶν χριστιανῶν).

Ἡ σημερινή ἑορτή, 25 Ἰανουαρίου 2020, 1630 χρόνια μετὰ τήν κοίμηση τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, μᾶς ἀνταμώνει ἐμᾶς (τούς σημερινούς χριστιανούς τῆς λιγοστῆς πίστεως) μέ ἐκεῖνες τίς μεγαλειώδεις μορφές (τῆς ἀσυμβίβαστης πίστεως καί τῆς καθημερινῆς ἀγιοσύνης).

Ἦσαν πιστοί στό Θεό χωρίς κρατούμενα καί χωρίς συμβιβασμούς. Ἡ πιστότητά τους στήν ἐκκλησιαστική κοινωνία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἦταν “καθαίρομενη”, “φωτιζόμενη”, “ἀκεραία”, “ἀγιαζόμενη”, “ὁμολογιακή”, “θυσιαστική”. Γεμάτοι ἀπό τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἦσαν τέλειοι καί ἀπόλυτοι στήν ἐξαγγελία καί τήν βίωση τῆς πίστεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Προσέξτε ὅμως: χωρίς φανατισμένη πρακτικότητα (ἀφ’ ἐνός) καί χωρίς ὑποχωρητική πρακτικότητα (ἀφ’ ἐτέρου).

Ζοῦμε σέ μιάν ἐποχή, ὅπου συγχέουμε τό ἀπόλυτο τῆς πιστότητας στόν Χριστό μας μέ τόν παθολογικό φανατισμό πού συναντᾶται στίς φιλοσοφίες καί τίς ἰδεολογίες. Αὐτό εἶναι πολύ εὐκόλο σάν διεργασία “αὐτοδοξασμοῦ”, σάν ἐξασφάλιση “εὐκόλων ψευδαισθήσεων αὐτοσωτηρίας”.

“Ἐν τούτῳ ἐσμέν εὐσεβεῖς, ἐν τῷ καταγινώσκειν τῶν ἄλλων ἀσέβειαν” (κατηγοροῦμε τούς ἄλλους πῶς ἔχουν ἀσέβεια, αὐτή εἶναι ὅλη κι ὅλη ἡ εὐσέβειά μας). Εὐκόλα κανεῖς ὑποδύεται αὐτοῦ τοῦ ψεύτικου εἴδους τόν “τέλειον πιστό”, μέ ψυχολογικό ἐργαλεῖο τίς κατηγορίες ἐνάντια στοὺς ἄλλους, μέ λόγια μόνο γιά τά λόγια, μέ ἐπιχειρηματολογία μόνον γιά τήν ἐπιχειρηματολογία.

Ὁ σήμερα τιμώμενος ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος δηλώνει ὅτι «τό νά μιᾶς γιά τό Θεό εἶναι (μέν) μεγάλη ὑπόθεση, ἀλλά μεγαλύτερη ὑπόθεση εἶναι τό νά καθιστᾶς τόν ἑαυτόν σου καθαρό γιά τό Θεό»!

Σ’ αὐτόν τόν διττό ρόλο σέ προσκαλῶ σήμερα, ἀγαπητέ ὑποδιάκονε Φώτιε.

Καί παρακαλῶ τούς ἀδελφούς μας ἐδῶ ὅλους, κληρικούς καί λαϊκοὺς, νά δεηθοῦν τῆς Παναγίας μας τῆς Γουμένισσας γιά τίς ἱερές της μεσιτεῖες ὑπέρ σοῦ καί τῆς συζύγου καί τοῦ παιδιοῦ σας, ὥστε νά τελειωθῇτε ἐν πᾶσι.

Καί νά παρακαλέσουν, μέ γονατιστή τήν καρδιά τους κατ’ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας, ὥστε νά γίνεσαι καί νά παραμένεις εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ, διάκονος τῆς μετανοίας καί τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου μας. Ἀμήν.

Προσφώνηση παρά του νέου Διακόνου, πρό τῆς χειροτονίας

«Μωυσῆ, Μωυσῆ. Μὴ ἐγγίσης ὧδε. Λῦσαι τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ σὺ ἔστηκας, γῆ ἁγία ἐστὶ».

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα της θεοσώστου ταύτης επαρχίας, κύριέ μοι κύριε Δημήτριε, τίμιον πρεσβυτέριον, Χριστοῦ διακονία, λαέ του Θεοῦ ευλογημένε, «ἔθνος ἅγιον, βασίλειον ιεράτευμα»,

Ἡ σημερινή ημέρα ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τα πιο σημαντικά γεγονότα της ευτελοῦς ζωῆς μου, γι'αὐτό ἐπιτρέψατέ μοι να ἀποθέσω ἐμπροσθεν των θυρῶν του Θυσιαστηρίου, τα φθαρτά και κεχριαῖα υποδήματα, ὥστε να εἰσέλθω ἐλεύθερος εἰς την διακονίαν της Εκκλησίας, μήποτε προσκόψω πρὸς λίθον αἰχμηρόν τον πόδα μου. Προτοῦ βρεθῶ ἐδῶ σε αὐτήν τη θέση, βάδισα πολλές φορές την Αππία οδὸ της φυγῆς, ὡς ἄλλος Πέτρος.

Πάντα συναντούσα στο μέσον αὐτῆς, τον εἰρηνικό κατακτητὴ των ψυχῶν και των σωμάτων ημῶν, να οδεύει πρὸς την Ρώμη για να μαρτυρήσει στην θέση μου. Quo vadis Domine? Που οδεύεις Κύριε; Αὐτὴ την οδὸ ἐψαχνα παιδιόθεν και κυρίως ἀπὸ τα εφηβικά μου χρόνια, ὅταν ἡ καρδιά μου φλέγονταν ὡς μελισσίου κηρίον κρίζοντας «μείνον μεθ' ἡμῶν» Κύριε.

Απὸ τότε μέχρι σήμερον πολλές νύκτες και ἡμέρες πέρασαν, ἀλλὰ ὁ πόθος ἄσβεστος, «ὡς κάμιнос πυρός καιομένη ἐπταπλασίως». Ἡ Εκκλησία, το ἐράσμιον κάλλος της Ὁρθοδοξίας, ἡ ὡραιοθεῖσα Ἀγάπη, ἀπετέλεσε το ἀδιάσειστο καταφύγιο των στεναγμῶν και των πόνων, των θλιψεων και των χαρῶν μου. «Ἐν τῇ σκιᾷ αὐτοῦ ἐπεθύμησα καὶ ἐκάθισα, καὶ καρπὸς αὐτοῦ γλυκύς ἐν λάρυγγί μου».

Ὁ ναός των Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Αἰγίου και ὁ πνευματικός μου πατέρας Χαράλαμπος Καρακάσης, υπῆρξαν το πρῶτο διδασκαλεῖο, ἐκεῖ που καθημερινῶς ἔλαβα τα πρῶτα διδάγματα της ευάλου σιωπῆς ἐμπροσθεν του Θυσιαστηρίου και της προσευχητικῆς ψαλμωδίας. Στη συνέχεια, ὁ περικαλλὴς ναός του Ἁγίου Δημητρίου Πολιοῦχου Θεσσαλονίκης, με ἐφοδίασε γλυκὺ νάμα, ευωδιαστό κερὶ και λιβάνι για την μετέπειτα πορεία μου.

Εκεῖ ἐζῆσα τα χρόνια της υπομονῆς και της ξενιτείας, σφυριλατούμενος και ἀνδριζόμενος. Ἐπόμενος σταθμός το ευλογημένο νησί της Μυτιλήνης, στο οποίο υπηρέτησα την γλυκυτάτη πατρίδα, ἐκεῖ ὅπου τα ρεῖθρα των μαρτυρικῶν αἱμάτων ἀρδευσαν τις ψυχές των ἀνθρώπων και ἡ Ἐλευθερία βγαλμένη ἀπὸ τα κόκκαλα τα ιερά των προγόνων μας, περπατοῦσε δαφνοστεφανομένη ψελλίζοντας ἐπινίκιον ὠδή.

Ὁ Ταξιάρχης του Μανταμάδου υπῆρξε συνοδοιπόρος στα νυχτέρια της σκοπιάς και στον μόχθο της ἡμέρας. Οἱ Κυδωνίες- το σύγχρονο Αἶβαλί- στην ἀπέναντι ὄχθη, μας θύμιζε τα ματωμένα χρώματα των ἀλησμόνητων πατρίδων της Αἰολικῆς γῆς. Σε ὅλες τις στιγμές της χριστονοσταλτικῆς πορείας μου «ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν». Αδιάκοπα πάλευα να εἶμαι ἐρριμμένος σε μια γωνιά

του θεϊκού ελέους, αποφεύγοντας τους ανθρώπους.

Εκεί κατανόησα ένα μεγάλο μυστήριο και συγχρόνως την καταδίκη μου. Εύκολα κρύβεσαι από τους ανθρώπους, όμως κανείς δεν μπορεί να αποφύγει τον Θεόν! Ήμουν καταδικασμένος να ζω στο φώς και να μαρτυρώ το φως της αδιάκοπης παρουσίας του Θεού μέσα από την μυστηριακή και ευχαριστιακή φανέρωσή Του. Αυτός με καταδίωκε πάσας τας ημέρας της ζωής μου. Η σημερινή ημέρα χαρακτηρίζεται από πολλούς ως «προσωπική Πεντηκοστή».

Κατά την πατερική ησυχαστική και νηπτική παράδοση, η πορεία προς την Πεντηκοστή διέρχεται από την πρακτική φιλοσοφία ή κάθαρση, έπεται η φυσική θεωρία ή φωτισμός και το έσχατο στάδιο- μεθόριον ουρανού και γης- είναι η μυστική θεολογία ή θέωσις, στο οποίο μετέχουμε της εμπειρίας της Πεντηκοστής, ως προσωπικού γεγονότος.

Προσευχηθείτε γέροντα, πατέρες και εν Χριστώ αδελφοί, να οδεύω σθεναρώς με την χάρη της διακονίας του Θεού προς την μέθεξη της θεοποιού ενεργείας Του. Η σημερινή ημέρα αποτελεί ουσιαστικώς την αποδοχή του μαρτυρίου μου, την θεληματική άρση του προσωπικού μου Σταυρού.

Η χριστιανική ζωή θεμελιώνεται πάνω στην ταύτιση δύο θελήσεων: της θείας, που είναι αιωνίως ασάλευτος και της ανθρωπίνης που υπόκεινται σε διαρκείς ταλαντεύσεις. Κάθε προσέγγιση προς τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας, συνδέεται με οδυνηρή ένταση. Είναι φυσικό για την πεπτωκυία φύση μας να αποστρέφεται τον πόνο και να κλονίζεται στην απόφαση να Τον ακολουθήσει.

Να αναμιχθώ δια νόθου ταπεινώσεως με την πραγματικότητα που με περιβάλλει και να αυτοκαταδικαστώ στην φθορά ή να αποδεχθώ τη φοβερά κλίση του Θεού; Καθώς αποκαλύφθηκε σε κάποιον αγιορείτη ιερομόναχο: από τον σταυρό δεν κατεβαίνουμε, μας κατεβάζουν νεκρούς. Αν δεν καούμε από το καθαρτικό και φωτιστικό πυρ πως θα φωτιστεί «ο πλους εν νυκτι πυρσός ουδαμού»;

Σεβασμιώτατε γέροντα επίσκοπε, σας ευχαριστώ για την ανυπόκριτη αγάπη που δείξατε από την πρώτη στιγμή της συναντήσεώς μας. Σας παρακαλώ να εύχεσθε να είμαι πάντα ταπεινός στα ιερατικά διαβήματά μου, διότι «είδον πάσας τας παγίδας του έχθρου ήπλωμένας επί τής γής».

Ευχαριστώ επίσης τον πανοσιολογιότατο αρχιμανδρίτη και Α΄ γραμματέα της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, πατέρα Δωρόθεο για την πολυσχιδή στήριξή του. Μνημονεύω όλους τους ταπεινούς λευίτες που γνώρισα στο διάβα μου, όλους εκείνους που περπατούσαν στα λασπωμένα σοκάκια των χωριών και τα κακοτράχαλα ερημοκλήσια για να μην βγάξει η γη χορτάρι.

Εν πρώτοις μνήσθητι Κύριε του πνευματικού μου πατρός Χαραλάμπους, του μακαριστού και μαρτυρικού παπά-Γιώργη της Κερπινής, του νέου παπά Νικόλα Πλανά των Καλαβρύτων, με την αδιάκοπη τέλεση της Θείας Λειτουργίας και του φύλακα αγγέλου των στρατιωτών της Λέσβου, πατρός Χρήστου Τσιτμηδέλλη.

Τέλος ευχαριστώ τους γονείς μου, που μου έδωσαν το ζειν, τις αδελφές μου, τις γιαγιάδες μου και όλους αυτούς που με δίδαξαν το κατά Θεόν ζείν. Ξεχωριστή και μοναδική θέση στην καρδιά μου κατέχει η εκλεκτή σύζυγος και η αρτιτόκος θυγατέρα μου. Τις ευχαριστώ για την κοινή πορεία μας προς τον Δωρεοδότην Κύριον.

«Νῦν ἐπέστη ὁ καιρός, καιρός τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, Κύριε ποίησόν με οἶον θέλεις, καὶ ὡς θέλεις, κἂν θέλω κἂν μὴ θέλω».